

Sygn. akt IV CSK 314/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. D.
przy uczestnictwie T. B. i R. B.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. D. w skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 28 stycznia 2016 r., opartej na podstawie naruszenia art. 153 k.c., art. 217 § 2, art. 227, art. 232 i art. 386 § 4 k.p.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że:

„1/ wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona mając na uwadze to, iż Sąd II instancji oddalając apelację wnioskodawcy i utrzymując tym samym w mocy zaskarżone postanowienia Sądu I instancji w przedmiocie rozgraniczenia zaakceptował tym samym nieprawidłowości postępowania tegoż Sądu, który po przekazaniu jemu sprawy o rozgraniczenie przez organ administracyjny, nie przeprowadzając żadnego postępowania dowodowego przed Sądem, faktycznie dokonał jedynie zatwierdzenia wydanej decyzji administracyjnej (...), pozbawiając tym samym stronę obrony jej praw i udowodnienia jej twierdzeń i stanowiska w przedmiocie przebiegu granicy,

2/ w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, a mianowicie czy dopuszczalne jest zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I instancji jakiegokolwiek postępowania dowodowego i oparcie się wyłącznie na ustaleniach organu administracji, co do przebiegu granicy w sytuacji kwestionowania przez zainteresowaną stronę ustaleń geodety z postępowania administracyjnego co do jej stanu własności, a tym samym przebiegu granicy, określającej ten stan własności.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności

powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sposób w jaki należy prawidłowo uzasadnić wniosek był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku zawarte w skardze wnioskodawcy nie spełnia podstawowych wymagań w tym zakresie.

Skarżący wadliwie uzasadnił wniosek przedstawiając łącznie argumentację mającą stanowić zarówno uzasadnienie wniosku, jak i podstaw skargi.

Niezależnie od tego, przedstawiona argumentacja nie stanowiła właściwego uzasadnienia wniosku w odniesieniu do żadnej z dwóch przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, na które skarżący się powołał.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu, wskazania przepisu na tle którego miałby się on pojawić oraz przedstawienia argumentacji prawnej przekonującej o występowaniu rzeczywistych wątpliwości i poważnych trudności w jego rozwiązaniu, wymagających zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Skarżący nie przedstawił takiej argumentacji, a sam sposób sformułowania postawionej w skardze kwestii wskazuje, że nie nosi ona cech istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i skarżący zmierzał jedynie do rozpoznania jednego z zarzutów skargi.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W skardze argumentacji takiej brak. Skarżący nie powołał przepisów, które miałyby zostać naruszone w taki kwalifikowany sposób i nie wskazał, w czym miałyby się to przejawiać.

Należy dodać, że zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miały w sprawie poczynione ustalenia faktyczne, a wobec braku skutecznej podstawy procesowej skargi w zakresie istotnym dla podstawy faktycznej orzeczenia, pozostała ona niewzruszona. Zarzuty dotyczące postępowania dowodowego nie zostały

powiązane z ewentualnymi naruszeniami przepisów procesowych regulujących postępowanie odwoławcze.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw